

Andra Söndagen i Jultiden

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Andra Söndagen i Jultiden

Flykten till Egypten

Jes. 19:1, 19-22, 25a; Apg. 7:17-22; Matt. 2:13-15, 19-23; Ps. 2:7-12

Tanken är att vi skall ägna denna söndag åt begreppet flykt. Vi skall ställa frågan om det är feigt att fly eller om det rent av är nödvändigt för den som kallar sig kristen? Men först måste vi se till att alla befinner sig i samma säsong.

Vad är det som håller ihop oss? Vad är det som ger oss hopp? Vad är det som får oss att se framåt och vilja ta oss an en ny dag? Eller, i det mindre perspektivet; vad får oss att sätta den ena foten framför den andra och så hålla oss i rörelse?

Idag tycks det som att det är TV-serier som håller ihop oss; ger mening och samtidigt bildar det sammanhang vi behöver. Boxar, säsonger och avsnitt. Hur långt har du kommit? Jag längtar till nästa avsnitt för att få veta... Säg inget, jag har bara kommit till avsnitt nio i säsong fyra; spoila intel!

När vi idag, Andra söndagen i jultiden, hör hur dagens Evangelium inleds: ”När de vise männen hade rest i väg”, så kan det kännas ungefär som att börja titta på en TV-serie från tredje avsnittet utan att riktigt veta hur allt började. Hade de vise männen kommit fram innan de lämnade? Till vad, eller vem?

Det kan därför vara på sin plats med en kort tillbakablick. Följande har hänt: Året började med löftet om att Herren skall komma till oss. Därför ägnade vi Adventstiden – eller julfastan – åt förberedelser – åt att förbereda oss! – inför Kristi Födelses Fest. Och så: oss föddes ett barn till jorden; Gud tog sin plats bland oss som människa.

Vi är alltså i jultiden och Första söndagen i jultiden (*alltså förra söndagen*) lästes ur Evangeliet om då Jesus var född ”i Betlehem i Judeen på kung Herodes tid, då kom vise män från Östern till Jerusalem och frågade: ’Var är judarnas nyfödde kung? Vi har sett hans stjärna gå upp och har kommit för att tillbe honom.’ När kung Herodes fick höra det blev han förskräckt, och hela Jerusalem med honom. Och han samlade folkets alla överstepräster och skriftlärda och frågade dem var Messias skulle födas. De svarade: ’I Betlehem i Judeen, för så är skrivet genom profeten [...] Då kallade Herodes i hemlighet till sig de vise männen och frågade noga ut dem om tiden då stjärnan hade visat sig. Sedan skickade han dem till Betlehem och sade: ’Gå och sök noga efter barnet. När ni har funnit det, meddela då mig så att också jag kan komma och tillbe det.’ De lyssnade till kungen och gav sig i väg. Och stjärnan som de hade sett gå upp gick nu före dem, tills den stannade över platsen där barnet var.

Andra Söndagen i Jultiden

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

När de såg stjärnan fylldes de av mycket stor glädje, och de gick in i huset och fick se barnet med Maria, dess mor. Då föll de ner och tillbad honom, och de öppnade sina skattkistor och bar fram gåvor till honom: guld, rökelse och myrra. Och sedan de i en dröm blivit varnade för att vända tillbaka till Herodes, tog de en annan väg hem till sitt land.”¹

Det är uppenbart något stort som har hänt och när vi idag kommer in i handlingen har de vise männen lämnat födelsestaden Betlehem, och den heliga familjen har flytt till Egypten, i vetskap om att Herodes vill se barnet dött.

Hur skall detta sluta? Ja, vi vet att en ängel kom till Josef och sade att det nu var säkert att lämna Egypten. Så han tog med sig Maria och barnet tillbaka till Israel, men vågade ändå inte – tack vare ännu en varning – återvända till Judéen utan bosatte sig i Galiléen, i Nasaret. Även detta efter profeten, för Jesus skulle kallas nasaré.

Det vi vet nu i jultid är att det utlovade barnet är fött. Vi vet att detta är något oerhört stort och genomgripande för världen. Vi vet att vise män följde hoppets stjärna (varför gör vise och mäktige män av idag inte det?) och de vandrade långt för att falla ned inför honom och tillbe honom. Det vi ännu inte vet är vem denne Jesus är. Men också det skall avslöjas. Det skall vecklas ut med början på Trettondagen som inleder Epifaniatiden; tiden då det skall uppenbaras.

Men låt oss inte gå händelserna i förväg. Inga spoilers här! Fortsättning följer, alltså.

Vi behöver hopp. Vi behöver sammanhanget och den gemensamma berättelsen. Och kanske är det just det många söker i, bland annat, TV-seriernas värld. Men livet är ingen TV-serie! Vi behöver inte skapa låtsasvärldar för att hållas ihop; för att ha något gemensamt. Vi behöver inte konstgjort hopp eller rörliga bilder för att ta oss framåt.

Vi behöver röra oss i verkligheten med riktigt hopp. Vi har redan tillgång till den största berättelsen, nämligen den om hur vi skall nå vår fulla potential. Som människor! Inte som konsumenter eller åskådare. Allt sedan den första Pingsten, för nära två tusen år sedan, har denna förts vidare i Kyrkan. Och eftersom Guds Sanning är evig, så gäller den även oss idag. Det är inte bara en berättelse – det är budskapet till oss om fulländning.

Det är nu – och i detta sammanhang – det blir intressant att prata om flykt. För, om vi skall lyckas bli de vi är skapade att vara; för att nå fulländningens gemenskap med Gud, behöver vi faktiskt fly för våra liv. Bokstavligt talat; fly för att rädda våra själars liv. Fly från det som vill fördärva och bryta ner. Fly från fångenskap och död.

Mose tog, i flykt, sitt folk ut ur Egypten. Josef och Maria flydde, med det nyfödda barnet, till Egypten. Mose och den heliga familjen hade, till synes, motsatta riktningar. Men i själva verket flydde de alla från fångenskap och död i hopp om att få komma hem.

Var är du idag? Vad är det som ger dig hopp? Vad är det som får dig att se framåt och ta dig an en ny dag? Eller, i det större perspektivet: vad får dig att sätta den ena foten framför den andra och så röra dig i livets riktning?

¹ Matt. 2:1-12

Andra Söndagen i Jultiden

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Är det feigt att fly? Var det feigt av Mose, Josef och Maria? Är det feigt av krigsfångnen? Är det feigt av civila som flyr undan våld och övergrepp?

Är det fel att dra sig undan sådant som håller oss fast och hindrar oss från rörelsen mot Gud. Nej, som kristna bör vi fly det som leder till döden; den död som hindrar oss från det eviga livet; som hindrar oss från att nå vår fulla potential.

Men vad händer med den kämpande Kyrkan; den kämpande tron; kampen mot ondskan om vi skall fly? Flykten står inte i motsats till kamp. Nej, som Kristna är vi indragna i den andliga kampen och den pågår ständigt. Det vi måste ta vår tillflykt till är Livet; det liv som håller oss borta från låtsasvärldarnas fångenskap. Ju närmre livet vi kommer, desto ivrigare blir motståndaren att dra oss tillbaka. Att ta sin tillflykt till livet är inte feigt. Flykten är inte enkel. Den är en del i kampen.

Vad är det du flyr ifrån? Flyr du in i den materiella världen och sätter ditt hopp till saker och ting? Flyr du in i en låtsastillvaro som säger sig vilja dig väl? Är det inte dags att vända om? Vår Herres Moder bar sitt barn till världen. De flydde tillsammans undan döden och det bar åter hemåt i hopp. Är det inte din tur nu att fly från tomhetens fångenskap? Jo, tiden är inne för dig att vända hem.

Det är hög tid att lägga benen på ryggen och fly för din själs liv. Undan döden.

Och missa för allt i världen inte nästa del, för livet går inte i repris.